

Kérve kérünk: Növelj minket a Te pásztoraiddá, Urunk!

Kegyelem nektek és békesség! Istentől, a mi Atyánktól, és a mi Urunktól, Jézus Krisztustól! Ámen. Kedves Testvéreim! Hallgassátok meg azt az ígét, amelyet megírva találunk Jakab apostol levele 5. fejezetének a 13.-tól az utolsó verséig a következőképpen:

„Szenved-e valaki közöttetek? Imádkozzék! Öröme van-e valakinek? Énekeljen dicséretet! Beteg-e valaki közöttetek? Hívassa magához a gyülekezet véneit, hogy imádkozzanak érte, és kenjék meg olajjal az Úr nevében. És a hitből fakadó imádság megszabadítja a szenvedőt, az Úr felsegíti őt, sőt ha bűnt követett is el, bocsánatot nyer. Valljátok meg azért egymásnak bűneiteket, és imádkozzatok egymásért, hogy meggyógyuljatok. Nagy az ereje az igaz ember buzgó könyörgésének. Illés ugyanolyan ember volt, mint mi, és amikor buzgón imádkozott azért, hogy ne legyen eső, nem is volt eső a földön három évig és hat hónapig. Aztán ismét imádkozott, és az ég esőt adott, és a föld meghozta termését. Testvéreim, ha valamelyikőtök eltévelyedik az igazságtól, és megtéríti valaki, tudja meg, hogy aki megtérített egy bűnöst a tévelygés útjáról, megmenti annak a lelkét a haláltól, és sok bűnt elfedez.”

Urunk: te tudod, hogy mennyire magunkra tudunk maradni a sok nyomorúságunkban. Add nekünk az ezekből kiszabadító imádság közösségének erejét igédde! Ámen.

Kedves Testvéreim! **Jakab apostol levele brutális hirtelenséggel fejeződik be** az igeszakaszunk végével. Kiesett volna a toll Jakab kezéből? Nem jutott volna ideje Jakabnak egy tisztességes elköszönő, vagy Istent dicsőítő levélzáró formula leírására? Ez is megeshetik... De sokkal valószínűbb az, hogy **Jakab a levele lezárásának a hirtelenségével is hangsúlyt akart adni a záró igeszakasz fő üzenetének – az imádság erejének.**

Valóban „nagy az ereje az igaz ember buzgó könyörgésének” (Jak 5,16b). Az eredeti görög szövegben a „buzgó könyörgés” olyan könyörgés, amely Isten „energiájával”, Isten erejével köti össze az embert. **Az imádság nem szavak „imaszerű” kimondása – hanem közösség az Istennel. Isten ereje mozdul meg abban, aki a szíve és a lelke mélyéből imádkozik. Isten ajándéka az imádság. Szabad nekünk Istenhez kiáltani!** Csak egyvalami különböztet meg bennünket a bűn rabjaitól – és ez éppen hogy: az imádság.

Jakab apostol a levele korábbi részeiben maga írja, hogy **az igazi imádság olyan, amit az ember „hittel kér, semmit sem kételkedve”** (Jak 1,6a). Van olyan imádság is, amelyet az ember nem kap meg, mert rosszul kéri: csupán az élvezeteire akarja eltékozolni (Jak 4,3) – írja Jakab. Áthoszi Porfiriosz szerint **„Istent nem kell tájékoztatni a mi szükségleteinkről.”** Isten nagyon is tisztában van azzal, hogy mi milyen helyzetben vagyunk – és mi lenne a jó nekünk. És higgyük el: Isten pontosan ezt, a legnagyobb jót akarja nekünk – csak sokszor mi *magunk* nem jövünk rá arra, hogy mi az, amire nekünk úgy igazán szükségünk van. Isten tehát nem vár információkat tőlünk – és nem szorul rá a mi dicséretünkre sem. Isten nem unatkozik: nem vágyik buzgó társalkodókra sem, akik kitöltsék üres perceit. Bátran öntsük ki tehát a szívünket Istennek – hiszen Isten a saját Fiát értünk feláldozó, velünk szenvedő Isten. De ha megkönnyebbült már a szívünk, akkor még véletlenül se fejezzük be az imát ott és akkor, hiszen *éppen akkor* következne *az ima igazi része*: amikor végre már mi hallgatjuk Isten szavát, és nem mi akarjuk teleduruzsolni az Ő fülét a mi nagy-nagy-nagy bajainkkal. Hasonlatosakká lennénk ugyanis így ahhoz az emberhez, aki útban hazafelé buzgón fohászokodott Istenhez egy parkolóhelyért – majd amikor talált egyet, akkor így szól: „Uram, most már nincs Rád szükségem – innen már én is megoldom egyedül...”

Az igazi imádság más, mint a szokványos emberi imádság – azért, mert felülről való. „Mert amiért imádkoznunk kell, nem tudjuk úgy kérni, ahogyan kell – de maga a Lélek esedezik értünk kimondhatatlan fohászokodásokkal.” (Róm 8,26b) – olvashatjuk Pál apostoltól a Rómaiakhoz írt levelében. Az igazi imádság nem a mi saját ügyünk iránt – hanem Isten ügye iránt könyörög. A mélyen, a buzgón, az Isten erejével eltelten imádkozó ember figyelmes, csendes, nyitott lélekkel megérzi Isten akaratát – és szavakba formálja azt. Jakab apostol levele tehát nem az imádság hasznáról – hanem az igazi ima természetéről és annak nagy erejéről szól.

Az imádságban létrejövő közösség Istennel – belőlünk, imádkozó emberekből is közösséget formál. Isten közösségét – Isten nyáját. Az ima a Szentlélek erejével létrehozza, és egyben erősíti is a testvéri összetartozást. Ennek nagyon sok formája lehet. Az egyik a kölcsönös bűnvallás. Kedves Testvéreim! Nézzünk magunkba: mi sokszor nem annyira a bűntől magától, hanem annak a nyilvánosságra kerülésétől félünk igazán... **Indítson a Szentlélek minket arra, hogy megvalljuk egymásnak bűneinket.** Ne csak a liturgia kötött menetében, hanem testvéri beszélgetésekben is. Az evangélikus egyházban *ugyanúgy* él a gyónás gyakorlata, mint például katolikus testvéreinknél. *Én is* szeretettel várok tehát bárkit egyéni gyónásra. De megtehető ez az egymás közötti beszélgetésekben is: **„Valljátok meg azért egymásnak bűneiteket, és imádkozzatok egymásért, hogy meggyógyuljatok.”** (Jak 5,16a). **A második rész legalább annyira fontos, mint az első. Nem azért kell ugyanis a bűneinket megvallani, mert megkönnyebbülünk, ha a szívünket kiönthetjük, hanem azért, mert csak a bűnvallásra következhet a testvér szájából a bűnbocsánat meghirdetése – és az ezért való imádság. Kölcsönös megvigasztalódást ad egy ilyen beszélgetésben Isten nekünk.** Ez az, amit Luther Márton a testvérek kölcsönös beszélgetésének és vigasztalásának („mutuum colloquium et consolatio fratrum”-nak) nevezett a Schmalkaldeni cikkekben, 1536-ban.

Kedves Testvéreim! **Legyünk nyitottak arra, hogy ilyen testvéri beszélgetésekben is adjunk segítséget összekuszálódott életű testvéreinknek.** Merthogy ha magunkba nézünk, akkor rájöhetünk arra, hogy – valamilyen mértékben *mi magunk is* összekuszálódottak vagyunk éppen. **Térítsük vissza egymást a tévelygések útjairól.** Beszélgetésekkel, életpéldánkkal, szeretettel, imádsággal, testvéri befogadással. Érezzük meg, hogy minden ilyen testvéri beszélgetésünk – Jakab apostol szavaival élve – „sok bűnt elfedez” (Jak 5,20b). Az eredeti görögben ez a „sok” nem szimplán sok, hanem *nagyon-nagyon nagyon* sok. Azaz: az ilyen beszélgetések *erősen megtisztítják*, Istenhez közelebb viszik és *kiemelik* a bűneikből a beszélgető partnerek *mindegyikét* – hogy Krisztus Urunk keresztdozata miatt elnyerjék a bűneiktől való megváltást, itt e földön – és a mennyben egyaránt.

Vigyázzunk azonban arra, hogy a „tévelygésből való térítő munkánk” közben még véletlenül se gondoljunk arra, hogy minket magunkat nem kellene legalább valamennyire megtéríteni még. Mindenkinek szüksége van erre. Kinek ebben – kinek abban... Én is hasznát venném egy kis térítésnek! Várom bármelyiketeket tehát, hogy térítsen engem magamat is. (Sor is került már az én térítésemre nem egyszer. Például az online bibliakörökön – kapcsolódjatok oda be többen – vagy a csendesnapon. Abból meg ősszel lesz a következő egynapos, gyertek majd minél többen.) De ne feledjük: nem gyűjthetünk magunknak „jó pontokat” Istennél az általunk megtérített lelkekkel. **A rámenős keresztyének nem kedvesek Isten előtt.** Ahogyan Ferenc pápa idézte az elődjét, Benedeket: **Az egyház nem térítéssel nő. Az egyház vonzással terjed.**

Az imádságban létrejövő közösség Istennel – Isten nyájává formál bennünket. Isten nyájának a pásztora Jézus Krisztus, „a Jó Pásztor, aki életét adja a juhokért” (Jn 10,11) – ahogyan hallhattuk az oltár előtt felolvasott mai igénkben. A Jó Pásztor elmegy a századik elkóborolt bárány után is, visszahozza, és újra beemeli a bárányok közösségébe.

Kedves Testvéreim! **Az imádság ereje ugyanígy emel be minket *magunkat* is Istennek, Jézusnak és a Szentléleknek a szeretetkapcsolatába. Így és ezáltal válhatunk mi magunk is pásztorokká. Érezzük meg a felelősséget egymásért – és egymás üdvösségéért! És hallgassuk nyitott szívvel Urunkat, Jézus Krisztust, aki a Máté szerinti evangéliumban „Amikor látta a sokaságot, megszánta őket, mert elgyötörtek és elveszettek voltak, mint a juhok pásztor nélkül. Ekkor így szólt [Jézus a] tanítványaihoz: **Az aratnivaló sok, de a munkás kevés: kérjétek tehát az aratás URát, hogy *küldjön* munkásokat az aratásába.**” (Mt 9,36-38)**

**Ma, az elhívás vasárnapján kérjük Mennyei Atyánkat, hogy töltsse be kegyelmével a földet – és *küldjön* pásztorokat az Ő gyülekezeteibe! Kérjük arra, hogy hívjon el minket magunkat is arra a szolgálatra, amelyre Ő rendel. „A békesség Istene pedig, aki az örök szövetség vére által kihozta a halottak közül a mi Urunkat, Jézust, a juhok nagy pásztorát, tegyen készségessé” minket „akarátának teljesítésére” (Zsid 13,20-21a).
Ámen.**